

„Muš herra,” kostis kelsm, „minna ei naera temma kue ülle, waid nende auküde ülle, kus kube ei ole.”

Õige esel.

Eesti kõrtsipappa sai aega mõda rifkaks. — Rikkussega agga tuli ka kõrkus ja se aeras tedda tagga, omma wanna kõrtsipilti, kelle peale üks suur esel malitud olli, mahhamõtma, ja üht ausamat ašsemele pannema. Ta näber, üks teine, waene kõrtsmik, olli tark ja sedis põlgitud pilti omma ukse peale. Agga mis sündis? Olgo se kõrtsipappa uhtusse ehet wanna tutwa eesli pârrast — iggaüks läks uest pildist mõda ikka wanna tutwa eesli kujo pole ja nûud ollid waese kõrtsmilko näljaaead mõdas. Se pahhandas agga endist eestikõrtsimeest üllerwâgga, ja et wannad sôbrad taggasiteks tulla ja iggaüks diget teadust saaks, firjutas ta sure tähtega omma toa ukse peale: „Siin ellab se õige esel!”
